

78
76

~~9147~~ EX BIBLIOTH.
NATIONIS HUNGAR.
VITEBERG.

11-76.

SIGNAT. MDCCXIII.

(100)

DE
STUDIOSA
OCCULTATIONE
CONCLUSIONIS

PRÆSIDE
SEBASTIANO EDZARDO

PROF. PUBL.

IN COLLEGIO DISPUTATORIO DISSERET

GABRIEL SCHWARTZ

BALLIA-BREMENSIS

OPPONENTIBUS

GUST. CHRISTOPH. HOSMANN

GERHARDO LÜDERS

ET

AUGUSTO ESMARCH.

D.

HAMBURGI, Typis CONRADI NEUMANNI, Senatus
& Gymnasii Typographi.

V I R O

Plurimum Reverendo, Amplissimo, Gra-
vissimo, Doctissimoque,

D O M I N O

J A C O B O
M A K E N S,

ARCHI-DIACONO ad D. Catharinæ
meritissimo fidelissimoque,

Patrono, Fautori, ac Mæcenati suo

Ad cineres usque colendo,

Pro effusis in se collatis beneficiis, cum omnigenæ
& perpetuæ prosperitatis voto,

Has studiorum primitias

confecrat

Respondens.

I. N. D. N. I. C.

Thesis I.

*Studiosa occultatio Conclusionis ad Crypsin omissionis
pertinet.*

Annotationes.

(1)
Jungius Logica Hamburgensi Lib. III.
Cap. XVI. §. 7. Crypsin Omissionis defi-
nit, cum partium Syllogismi aliqua de-
ficit. Jam vero Conclusio est pars Syll-
ogismi. Quando igitur Conclusio deficit,
est Crypsin Omissionis. Minor patet ex
definitione Syllogismi Aristotelica, quæ in
Logica Hamburgensi Lib. III. Cap. V. §. 1. repetitur & ap-
probatur.

A 2

(2) Nec

(2) Nec obstat, quod B. Autor Logices Hamburgensis §. 8. Crypsin Omissionis in Enthymema & Syllogismum contractum dividat. Quamvis enim nec in Enthymemate nec in Syllogismo contracto omittatur Conclusio, propterea tamen occultationem Conclusionis ex Crypsi omissionis eliminare noluit. Optime enim animadvertibat, Conclusionem facile suppleri ab eo, qui in Enthymematibus & contractis Syllogismis supplendis habitum sibi comparaverit. Unde procul dubio existimabat, non esse necesse, ut eodem hoc capite, quo ceteras etiam crypses pertractare in animum induxerat, occultatio conclusionis sigillatim edissereretur. Ubi enim integræ disciplinæ traduntur, nonnulla etiam meditationi Lectorum relinqui expedit.

(3) Interim non plane silentio prætermisit. Nam Libro III. Cap. XIX. Dilemma plerumque, ellipseos crypsi involvi docet, subjuncto exemplo, in quo Conclusio deficit.

Thesis II.

Prudenter occultatur Conclusio, quando verisimile fit, veritatem vel facilius vel fortius penetraturam animum esse, si Conclusio non statim in medium proferatur.

Annotatio.

Alcibiades agrorum multitudine se efferebat. Socrates igitur factum ejus retufurus, tabulam in qua terræ ambitus spectantium oculis fitebatur, commonstrabat, rogans ut Atticam inquireret. Eam cum invenisset, perebat ab eo Socrates, ut fundos suos ostenderet. Respondente Alcibiade,

αἶμα

ἀλλ' οὐδαμῶς γέγραμμένοι εἰσὶν, (atqui nusquam ibi picti sunt) tunc demum Socrates Conclusionem, quam eo usque data opera reticuerat, in apricum proferebat, horum possessione eum male superbire, quæ nulla pars essent terræ: ἐπι τῆτοις μέγα Φρονεῖς, οἵπερ εἰδὲν μέρος τῆς γῆς εἰσιν, vid. Ælianus Lib. III. Historiæ variæ Cap. 28. Profundius enim hæsuræ in mente Alcibiadis videbatur admonitio, si non prius Conclusionem ex ore Socratis audiret, quam de ea ipsemet esset in animo suo convictus.

Thesis III.

Sophistice autem occultatur Conclusio, quando aliquid falsi propterea in medium profertur, ut veritas, quam aperte adoriri pudor prohibet, per cuniculos oppugnetur, vel etiam falsitas, quam quis palam proponere erubescit, tacite commendetur & inculcetur.

Annotationes.

(1) Cum Henricus VIII. in Anglia rerum potiretur, aulici non paucarum Abbatiarum redditus ad se pertraxerant. Erigebantur vero in spem fore, ut Episcoporum quoque agros inter se dispertirentur. Minus autem videbatur consultum, Regi animi sui sensa palam exponere. Igitur callido utebantur consilio. Spargebant calumniam, Thomam Crammerum, Angliæ Archiepiscopum, esse hominem avarum, nec conformem dignitati suæ & amplissimis redditibus hospitalitatem demonstrare, imo vendere ligna Archiepiscopatu dicata, & omni studio corradendis opibus incumbere. Magis igitur e re Ecclesiæ fore, si ipsi ceterisque Episcopis

quotannis honestum numeraretur salarium, prædiis Regiæ Majestati traditis. Thomæ Seymorio autem id dabant officii, ut Crammerum in suspicionem avaritiæ apud Regem ipsum adduceret. At vero non fugiebat Henricum, aulicos suos nec hospitalitatis nec Regiæ utilitatis sed proprii emolumentum rationem habere. Meminerat enim quid Abbatibus evenisset, & quam solertes se præbuisset, ut earum reditus vel donationis titulo, vel aliis prætextibus cassibus suis irretirent. Quapropter Seymorio tenacitatem Crammeri graphice enarranti breviter respondebat, se meliora de Archiepiscopo audivisse. Paucis autem hebdomadibus elapsis, jamjam pransurus mandabat Seymorio, ut recta iret ad Crammerum, eique nunciaret, esse de quibus Rex cum eo hora secunda pomeridiana colloqui vellet. Seymorius Crammeri ædes intrans, repletas hospitibus cernebat. Percellebat illico animum, clamitante conscientia, falsa esse, quæ Regi de Archiepiscopi forditie narrasset. Itaque referebat pedem, non per medios hospites, sed alia via Archiepiscopum aditurus. Videns id Nevilius Archiepiscopi Oeconomus insequeretur Seymorium, alteramque illam viam nunc non patere indicans, eum per medios convivas ad Archiepiscopum adducebat. Expositis quæ habebat in mandatis, rogabat Crammerus, ut affideret sibi, & una pranderet. Reversum in aulam Rex interrogabat, *venturusne esset Cantuariensis.* Imo vero, respondebat Seymorius, *aderit Majestati Tue hora secunda.* Pergerebat Rex. *Pransusne jam erat Archiepiscopus, cum eum adires?* *Minime vero* (inquit Seymorius) *Etenim inveni prandentem.* Quærente Rege, *quo pacto eum excepisset Crammerus?* flexo genu Seymorius veniam perpetrati criminis orabat. *Quid ita?* regerebat Henricus. *Memini, inquit Seymorius, me Altitudini Tue narrasse, Cantuariensem non exercere dignam officio suo hospitalitatem: falsum autem id esse ipsemet intellexi.* Nam si ab aula
Tua

Tua discessero, vix ullibi convenientius & honorificentius mensas instrui existimo. Itane, (inquiebat Rex) ipsemet culpam tuam animadvertisti! Adhæc Seymorius. Certo sibi queso persuasum habeat Altitudo Tua, non tam penes me, quam penes alios culpam herere. Ab iis enim mihi imponi passus sum, quos ego antiqua fide & virtute esse arbitrabar. In posterum verò tanto diligentius ab iis cavebo, dum vixero. Imò vero, respondebat Henricus, Optime noveram quorsum tenderetis. Abbatiarum reditus dilapidastis probe. Alii enim sumptuoso vestitu, alii tesserarum lusu, alii aliis modis eos prodegerunt. Nunc Episcoporum pradiis inhiatis, eadem illis ratione abusuri. Componite modo animos ad quietem; Me vivo certe non continget illa, quam consiliis destinastis, mutatio. (I knew your Purpose well enough, you have had among you the Commodities of the Abbies, which you have consumed: Some with superfluous Apparel, some at Dice and Cards, and other ungracious Rule. And now you would have the Bishops Lands and Revenues to abuse likewise: Set yours Hearts at rest, there shall no such Alteration be made while I live.) Tantum quoque abfuit, ut Rex de Episcoporum reditibus quicquam imminueret, ut Crammero nec scienti nec petenti Abbatiam Nottinghamensem Regiamunificentia largiretur. Vid. Johannis Strype Memorials Lib. III. Cap. 30. pag. 432. 434.

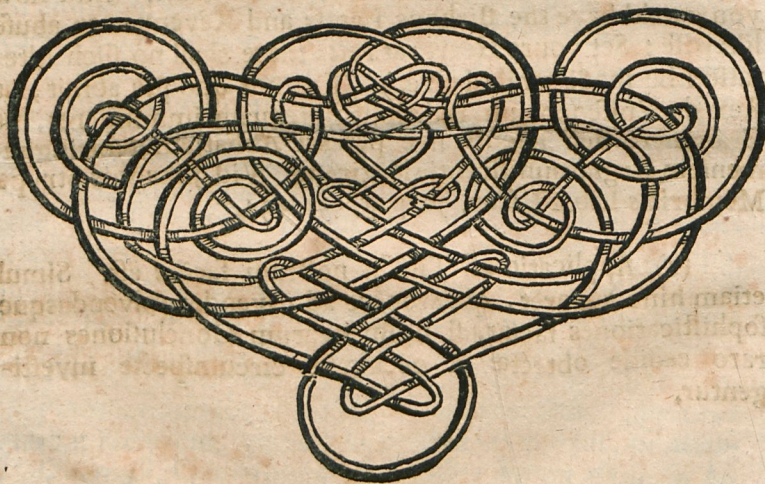
(2) Applicatio ad Thesin nostram facilis est. Simul etiam hinc apparet, quantopere ad cavendas solvendasque sopherationes faciat, si ultimæ earum Conclusiones non raro callide obtektæ & occultatæ circumspecte investigentur.

COROL.

COROLLARIA.

1. Non quicquid realiter est ipsa essentia, statim est de essentia.
2. Non Entis nulla est scientia.

S. D. G.

lo.

a-
fe
o-
e-
m
e-

0

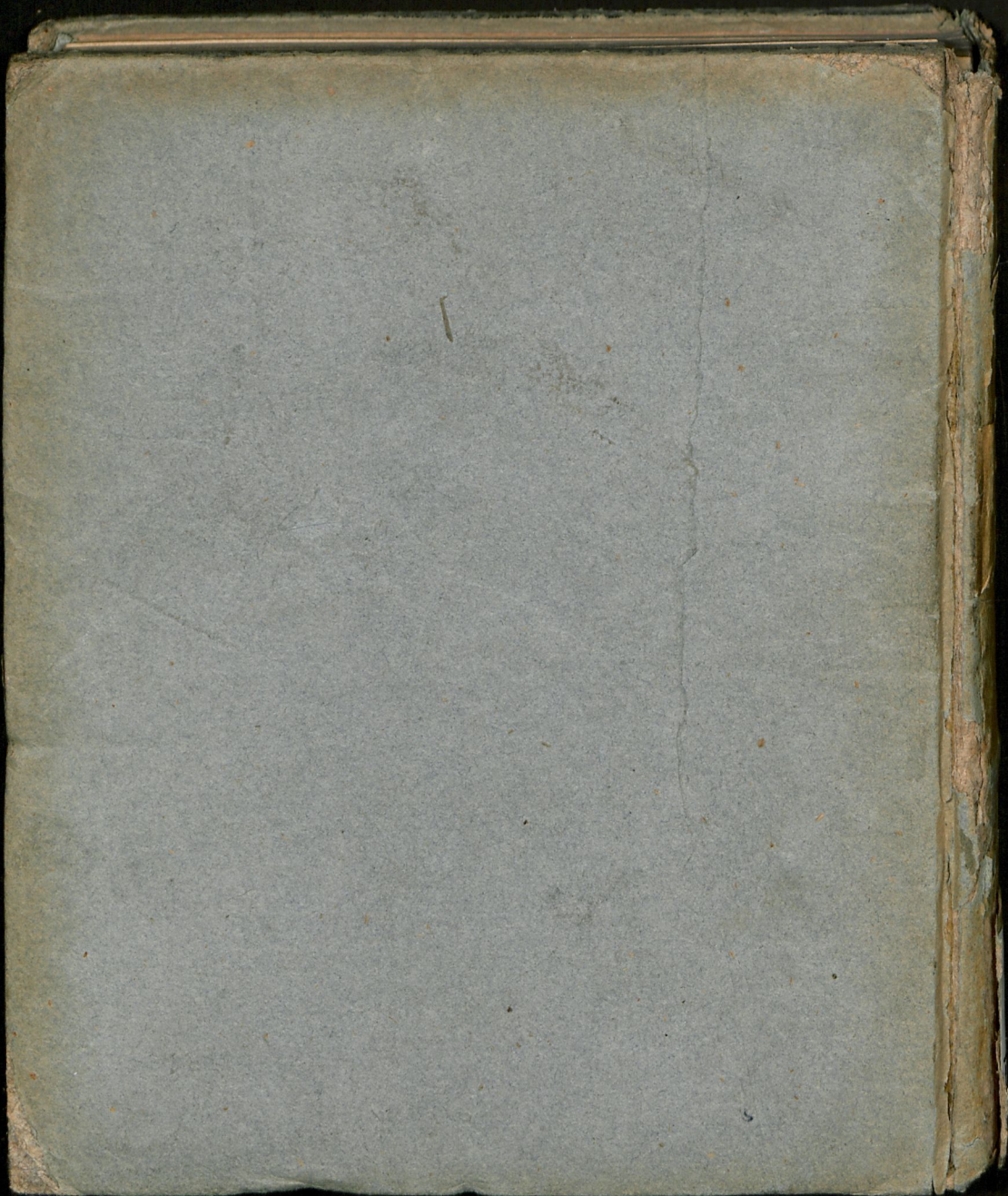
ULB Halle
005 129 222

3

Reho
W 17

DE
**STUDIOSA
OCCULTATIONE
CONCLUSIONIS**

PRÆSIDE
SEBASTIANO EDZARDO

PROF. PUBL.

IN COLLEGIO DISPUTATORIO DISSERTET

GABRIEL SCHWARTZ

BALLIA-BREMENSIS

OPPONENTIBUS

**GUST. CHRISTOPH. HOSMANN
GERHARDO LÜDERS**

ET

AUGUSTO ESMARCH.

D.

HAMBURGI, Typis CONRADI NEUMANNI, Senatus
& Gymnasii Typographi.

